

partiet. Lad os tage det ganske, som det er. Tiden var maaske ikke saa fuldt inde til, at Bruddet skulde ske, derom kan der jo tvistes, men det vil blive en ren akademisk Diskussion, som jeg ikke skal inddade mig paa. Men naar man stabler sig op og siger, at Venstre har ført en Politik, hvor Socialdemokratiet ikke kan følge det, naar det ikke vil bryde sit Program, er det højtravende Talemaader, der ingen Virkning gøre, fordi de ikke have Fodfæste i Virkeligheden. Der er talt fra forskellige Sider om Stillingen her i København, jeg skal ikke dvæle længe derved, men blot sige, at de Herrer baade fra Højres og Socialdemokratiets Side ikke skulle tale saa forfærdelig højt om Stillingen her i København. De synes hver for sig at mene at kunne beherske Stillingen. Men naar Venstre her inde finder sig til Rette, saa turde det være, at den Dag kan komme, da man baade fra — eller skal jeg sige — enten fra Højres eller Venstres Side finder Interesse i at spørge om, hvorledes Venstres Stilling er. Der er adskillige Højremænd, der nu sidde, men som maaske den Dag, da Venstre og Socialdemokratiet gøre fælles Sag, men der er ogsaa Socialdemokrater, der ville falde, i alt Fald trindt om i Landet, den Dag da Højre og Venstre forene sig. Jeg taler ikke for den sidste Forening lige saa lidt som for den første. Jeg hørte nok det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (M. Madsen) i Dag sige, at Højre og Venstre gik og nærrede en brændende Kærlighed til at falde hinanden i Armene, men man var bange for at faa et Afslag, og derfor vil ingen udtale sig, det er altsaa en uheldig Kærlighed, det brænder under lukket Laag. Jeg tror, at det ærede Medlem vurderer Situationen forkert. Den Tid kan komme, da man kan slutte Valgforbund enten til socialdemokratisk eller til Højres Side. Hvorfor ikke lige saa godt det ene som det andet. Det er to Partier, der staa paa hver sin Fløj af Venstre. Det skal ingen forsværge, at noget saadant kan ske, og den Dag, det sker, skal det Parti, der ikke er med i dette Valgfællesskab, ikke være alt for sikker paa at kunne beholde alle de Mandater, det nu sidder inde med.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) var inde paa Spørgsmaalet om Krudttaarnets Flytning. Maa jeg derom gøre nogle almindelige Bemærkninger. Først denne, at det har sikkert været saaledes alle Dage, siden vi fik konstitutionel Forfatning, siden

vi fik et Finansudvalg, valgt af dette Ting, at naar der for en eller anden Minister opstod Spørgsmaal, som ikke egnede sig til eller ikke nødvendig paakrævede at blive gjort til Genstand for formel Lovgivning, altsaa Spørgsmaal, der kunde ordnes administrativt, har Ministeren henvendt sig til Folketingets Finansudvalg for at faa at høre, om han kunde paaregne Tilslutning til en saadan administrativ Handling, han havde paatænkt. Saaledes har det i alt Fald været gennem en lang Række Aar, meget længere end den Tid, baade det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds og jeg have kendt noget til. Det Forhold, vi her røre ved, er netop af denne Art. Det er et Spørgsmaal, som Ministeren ikke finder, og som vi her fra Rigsdagens Side heller ikke have tænkt nødvendig skal være Genstand for en Lovgivningsakt. Paa den anden Side er det et Spørgsmaal, der rører ved Interesser, om hvilke han ved, at Rigsdagen nærer Sympati for at finde en Ordning deraf, og altsaa ogsaa Folketingets Representation, saaledes som den findes i Finansudvalget. Derfor har den højtærede Krigsminister henvendt sig til Finansudvalget i Anledning af dette Spørgsmaal. Dette rejstes jo oprindelig i Københavns Borgerrepræsentation, kom frem her i Tinget, rejst af det daværende Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Philipson), og den højtærede Krigsminister tog Anledning til allerede den 19. Oktober at ytre sig om dette Forhold. Han oplyste da, at han havde truffet en Overenskomst med Ministeren for offentlige Arbejder — det var den Gang Hørup — om en Ordning, hvorefter det første, det farligste Krudttaarn kunde blive flyttet bort fra sin daværende Beliggenhed. Siden hen i Slutningen af Rigsdagssamlingen, altsaa 1901—02, meddelte den højtærede Krigsminister, at nu havde han Udsigt til at kunne faa Krudttaarn Nr. 2 flyttet. Han kom til Finansudvalget og skitserede en Overenskomst, der kunde sluttes mellem Krigsministeriet og et privat Konsortium, repræsenteret ved Etatsraad, nuværende Konferensraad Heide. Det var en af de sidste Dage af Rigsdagssamlingen. Finansudvalget saa sig af Hensyn til Rigsdagens nær forestaaende Slutning ikke i Stand til at tage Stilling til Spørgsmaalet og indskrænkede sig derfor til at skrive til den højtærede Krigsminister som følger:

„I Anledning af den hermed tilbagefølgende Overenskomst mellem Krigsministeriet og Etatsraad, Bankdirektør Heide